

топла надежда, която като лампичка заразпръсква нахлулия въ душата му мракъ. Единъ новъ пжтъ — правъ, чистъ и лекъ — се откри предъ объркания му погледъ. И само тоя пжтъ отвежда къмъ добро, само той разрешава тежкия въпросъ.

Бай Тано е старъ, не знае да чете, не знае да пише. Но той има синъ — младъ и якъ като желъзо, свършилъ трети класъ. Та какво е той предъ него? Какво е старото рало предъ стоманения плугъ? Тъй е то! Всичко се мѣни... Старото расте, цъпти, дава плодъ и умира... Остава младото... То гради новъ животъ...

Ето тия мисли обнадеждиха бай Тано, и той реши да напустне службата, но синъ му Рангелъ веднага да я заеме.

На долния край на улицата го срещнаха учителитѣ. Той имъ каза „добъръ вечеръ“, поизгледа ги, отмина малко, па изведнажъ се спрѣ, помисли и току се повърна къмъ тѣхъ.

— Методий, я ела за малко! — викна той главния като свой човѣкъ.

Методий Савовъ, главния учителъ, го чу, спрѣ се и рече:

— Какво има?

— Е, такова... Я съмъ старъ вече. Стига ми толкова, ама едно ще се моля. Нали знаешъ, кжща е зинала като хала, пари трѣбватъ, та ако може Рангелъ да ме замѣсти...

— Не може! — отсѣче като съ ножъ Савовъ. Рангела го знаятъ всички за луда глава... ще ми направи нѣкоя беля, та още по-зле. Ами вижъ, та се научи да се подписвашъ поне, па това ти е!

Главниятъ настигна колегитѣ си. Тежкитѣ му думи като куршумъ простреляха надеждата, що бѣ ободрила душата на бай Тано. Той вървѣше съ наведена глава, сякашъ бѣше изгубилъ най-голѣмото си богатство.